

Erdős Olga — Hódmezővásárhely (H)
KOPOGTATÁS NÉLKÜL

Tudom, a tűzzel játszom,
hisz kopogtatás nélkül jöttem.
De már késő, bent vagyok -
az életedben.
Féltve őrzött múltad
kongva
üvöltik utánam
az elhagyott termek.
Lépteim visszhangja áruló jel,
a kulcs maga.
De még nem tudom,
mit rejt a hetedik szoba.
Ujjam végigfut a porlepte asztalon:
sorokat írok, talán egy verset.
A jelenben hagyott üzenet.
Még egy fahasáb a parázsra,
aztán megyek, és újra álmodom,
ami volt, és ami lesz – veled.
Mert nélküled nincs varázsa
se a mának, se semminek.

(2005. 10. 1.)

Olga Erdős — Hódmezővásárhely (H)
SENZA BUSSARE

Lo so, gioco con la vampata,
poiché senza bussare sono arrivata.
Ma è già tardi, sono entrata –
nella tua vita.
Le sale abbandonate dietro di me gridano
risuonando
il tuo trepidamente custodito passato.
L'eco dei miei passi sono i segni rivelanti,
sono proprio la chiave.
Ma non ho ancora conoscenza
del segreto della settima stanza.
Il mio dito corre sul tavolo coperto di polvere:
sto scrivendo righe, forse delle rime.
Messaggio lasciato nel presente.
Ancora una legna sulla brace,
poi me ne vado e sogno nuovamente,
quel che era e quel che sarà – con te.
Perché né il giorno d'oggi, né niente
ha incanto senza di te.

(1. 10. 2005)

Traduzione © di **Melinda Tamás-Tarr**

Erdős Olga — Hódmezővásárhely (H)
NÉHA ÚGY HISZEM

Néha úgy hiszem,
ennyi volt.
Már láttam
mindent, mit szabad:
nyár estén napnyugtát,
vörös téli hajnalt,
tavasszal szél táncát,
és délre húzó darvakat.

Néha úgy hiszem,
ennyi volt.
Éreztem
mindent, mit lehet:
bódult mámort, lebegést,
viszonzott szerelmet,
szorító féltést,
és dühös, sós könnyeket.

Néha úgy hiszem,
mindenen túl vagyok.
Már nem jön
több új kezdet:
az élet csak ennyi...
Majd becsapom magam is,
bölcs mosolyt hazudok,
mert tovább kell menni.

(2006. 09. 10/11)

Olga Erdős — Hódmezővásárhely (H)
QUALCHE VOLTA CREDO CHE...

Qualche volta credo
che così sia stato.
Ho già visto
tutto che era possibile:
alla sera d'estate il calar del sole,
d'inverno l'alba rovente,
alla primavera la danza del corrente
e le gru in transito verso il meridione.

Qualche volta credo
che così sia stato.
Ho già sentito
tutto che era possibile:
sbornia stordita, l'aleggiare,
amore ricambiato,
ansia stringente,
e lacrime furenti, salate.

Qualche volta credo
che abbia superato tutto.
Già non viene più
un nuovo inizio:
la vita è così soltanto...
Poi anche da me stessa ingannata sono,
mento un saggio sorriso,
perché andar avanti è necessario.

(10/11 09. 2006)

Traduzione © di **Melinda Tamás-Tarr**